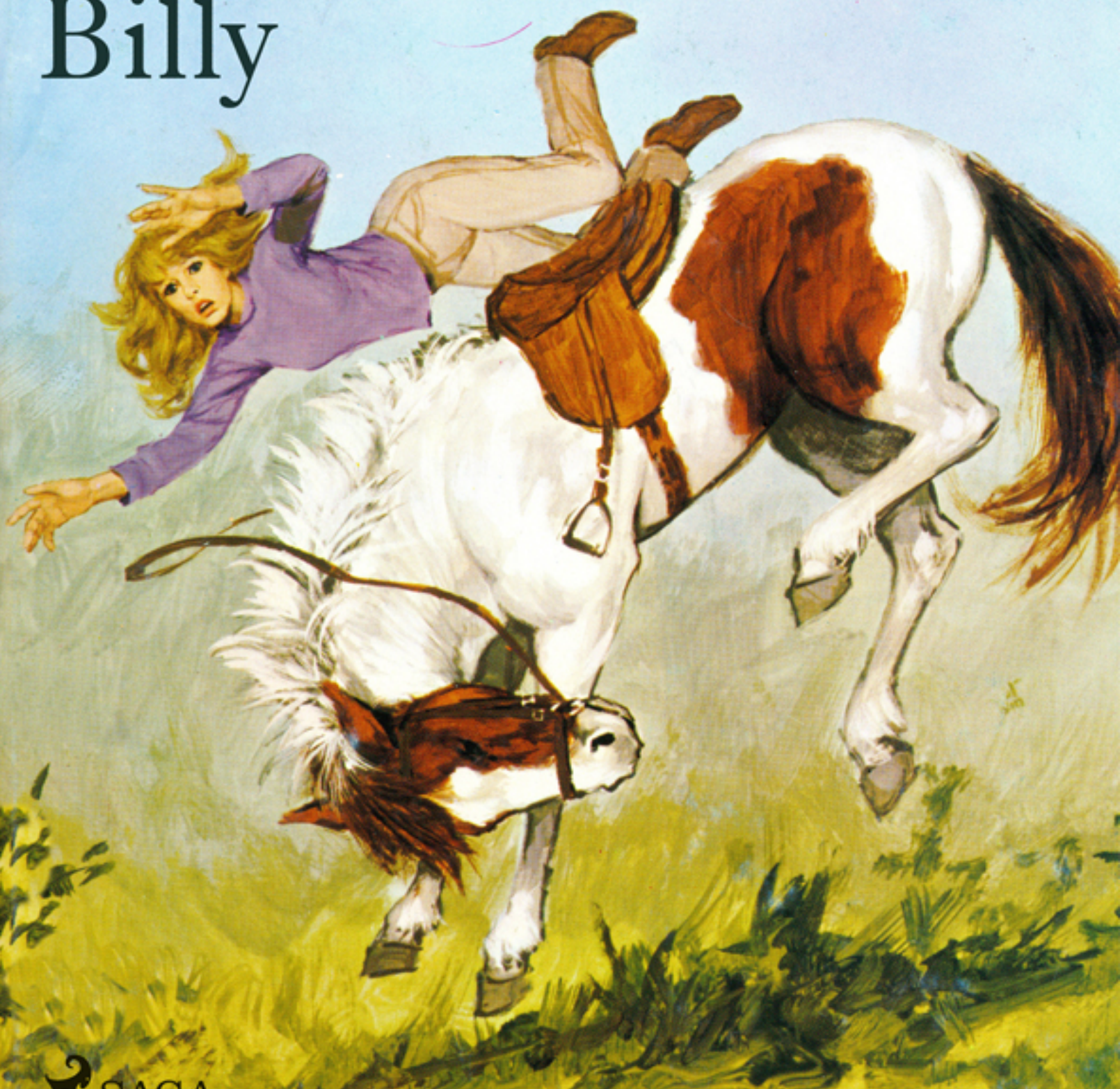

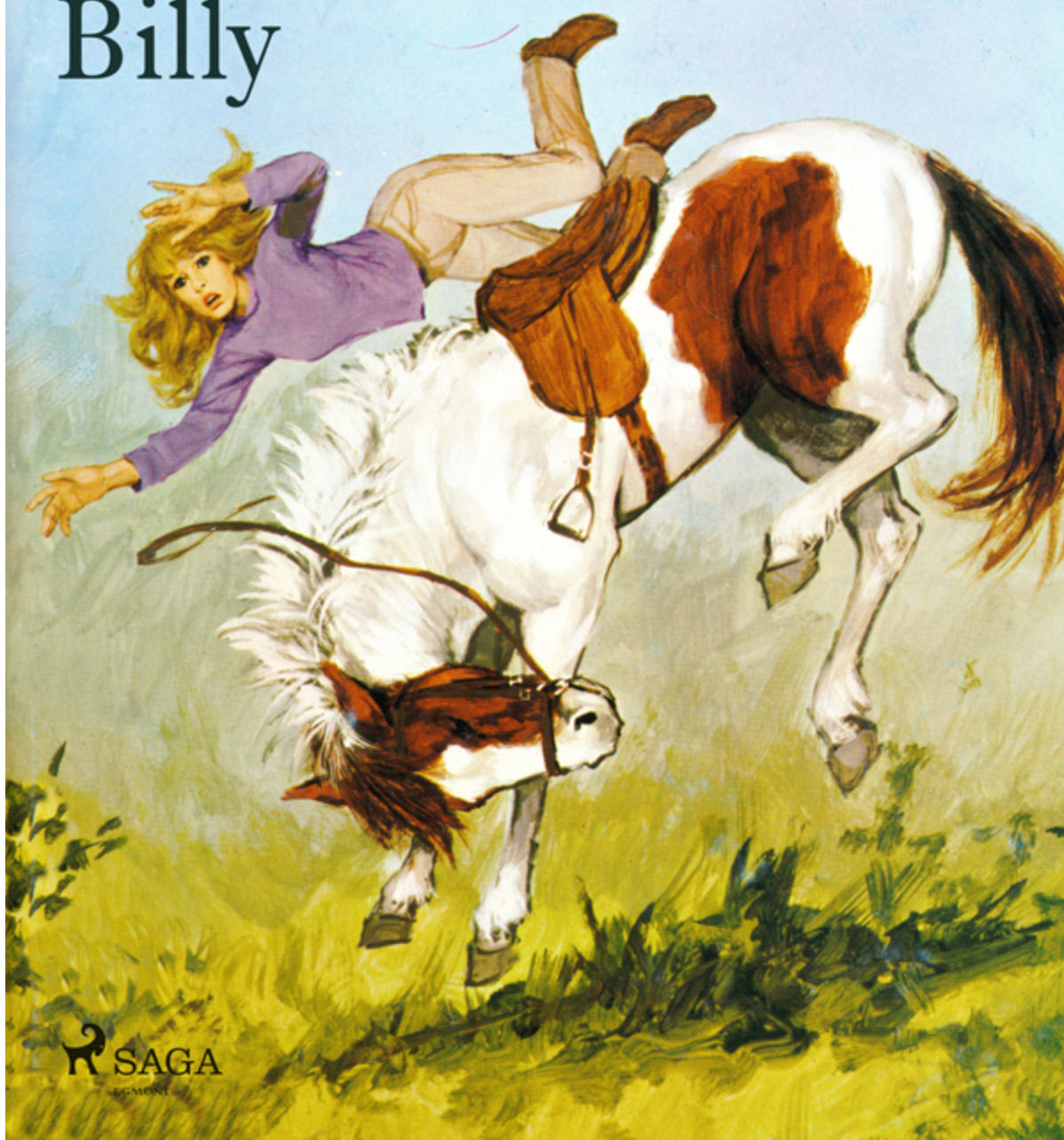
Lisbeth Pahnke

Britta, Silver och Billy

Lisbeth Pahnke

Britta, Silver och Billy

Lisbeth Pahnke

BRITTA, SILVER OCH
BILLY

Saga

Britta, Silver och Billy

Britta, Silver och Billy © 1971 Lisbeth Pahnke

Alle Rechte der Ebookausgabe: © 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt
og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711520574

1. Ebook-Auflage, 2016

Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätt. Kopiering till annat än personligt bruk
kan bara förekomma efter avtal med Lindhardt og Ringhof och författare.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont, www.egmont.com

Klart för hoppning

”Vad tycker du om den här?”

Kicki granskade kritiskt den prydliga namnskylten, som hon höll upp så att jag skulle kunna se den ordentligt. Hon såg ganska belåten ut. Jag tittade upp från köksbordet, där vita pappskivor trängdes med högar av stora svarta bokstäver, en rulle självhäftande plast och en mängd små lappar med hästnamn och stamtavlor på.

”Det blir jättesnyggt”, tyckte jag. ”Det var ju en tvärbra idé det här med självhäftande bokstäver! Nu får alla hästar i stallet likadana namnskyltar, det blir tvärnobelt i stallet när vi sätter upp dom!”

”När vi får dom klara, ja”, sa Kicki. ”Tio skyltar – himmel, det kommer att ta hela natten! När det tagit så här lång tid att få klar en enda ...”

”Du har väl varit extra noga med den där, förstås”, retades jag. ”Men glöm nu bara inte att sätta två kryss efter namnet, innan du sätter på plasten över alltihop. Är man fullblod så är man, och Thomas kanske blir sur, om du inte talar om det för omvärlden.”

”Vem som helst kan väl se att Lord Peter är ett fullblod”, tyckte Kicki. ”Men för all del, jag ska sätta dit dom där kryssen.”

”Jag är nästan klar med Silvers skylt”, sa jag och höll upp den. ”Fast hans föräldrar har världens konstigaste namn, det är nätt och jämnt dom får plats på skylten, och jag har ingen aning om hur man ska uttala dom. Jag har aldrig varit särskilt bra på walesiska ... Längre bak i hans stamtavla finns en hingst som heter Tan-y-Bwlch-Berwin-nånting och en annan, som heter Coed Coch Seryddwr - vad säger du om det?”

Kicki lyssnade intresserat och fick ett drömmande uttryck i ögonen.

”Jag tycker att det låter spännande”, sa hon långsamt. ”Det får mig att tänka på karga hedar och ogästvänliga bergsluttningar och dalgångar i Wales, där halvilda welshponnyer vandrar omkring i flockar fria och stolta.”

”Det är så lagom spännande när folk frågar mig vem Silver är efter och jag inte har en enda aning om hur hans stolta förfäder vill ha sina stolta namn uttalade”, klagade jag. ”Men annars håller jag med om att det är väldigt intressant att hålla på och forska i hästarnas stamtavlor, särskilt när man börjar känna igen namnen på de vanligaste hingstarna inom de olika raserna ...”

”Jag har försökt att få fram härstamningen på alla hästar i stallet, så att vi skulle kunna göra dom här namnskyltarna så bra som möjligt”, sa Kicki och sträckte sig efter rullen med den genomskinliga plasten. ”Fläcken kommer från Skottland, och det finns ingen här som vet nånting om hans härstamning. Kurre har jag inte heller lyckats med, men han är i alla fall nordsvensk och inte importerad.”

”Vet du”, sa jag eftertänksamt, ”jag tycker att vi har väldigt kul på vår ridskola, även om vi inte har världens bästa hästar, och även om vi inte har något ridhus utan måste hålla till utomhus i alla väder.”

”Nåja, vi har väl en del fina hästar i alla fall! Patrik och Organdie och ...”

”Organdie, ja! Hon är ju efter Hurricane. Hasse säger att det är där hon har ärvt sitt heta blod och sina vilda ögon.”

Kicke inföll ivrigt: ”Men Hasse säger att hon har blivit mycket lugnare nu. Alla hästar blir bättre, när han har haft hand om dom ett tag. Han har gått långa kursen på Strömsholm, så det är ju inte så konstigt.”

”Nej, har han? Det visste jag inte. Vilken lyckans ost! Jag undrar just om man kommer till Strömsholm nån gång. Och vilken tur vi har, att Hasse ska ta hand om den där hoppkursen som vi pratade om. Jag skulle inte vilja missa den för allt i världen. Även om det är jag som är ridlärare på det här stället, så kan jag inte ett barr jämfört med Hasse. Nu har jag chansen att få lite undervisning jag också!”

”Javisst ja, hoppkursen!” sa Kicki och lyste upp. ”Det blir tvärkul! Bäst vi snor oss med skyltarna, så att vi orkar upp i morgon ...”

Jag öppnade stalldörren morgonen därpå och klev in över den gamla tröskeln som hade nöts av tunga ardennerhovar för inte så väldigt länge sedan. Nu var ardennerspiltorna ombyggda till två rejäla boxar, och där stod mina hästar och mumsade i sig morgonhöet med hästars vanliga friska aptit.

Jag medger att det låter fint att kunna säga ”där stod mina hästar” så där lagom nonchalant, ni vet, som om det vore den naturligaste sak i världen att man hade ett par hästar att gå ut till på morgonen. Men jag kunde förstås fortfarande komma ihåg den tiden, då jag inte hade någon häst alls utan gick och red på en ridskola som alla andra och bara längtade efter en egen häst.

Men det var då, det. Nu var jag på en ridskola igen, fast som ridlärare den här gången, och jag tyckte fortfarande att det var nästan för bra för att vara sant. Ridskolan här i Dalens Ryttningsförening var nystartad och alldeles lagom stor med fyra ponnyer och fyra stora hästar (och mitt lilla föl Siboney, men hon gick förstås inte med i ridskolan, och det gjorde inte Thomas fullblod Lord Peter heller).

Silver och Siboney stod för sig själva i det gamla stallet på gaveln till stugan där jag bodde, och jag hade som vanligt varit ut till dem tidigt på morgonen och utfodrat dem, innan jag ordnade med frukost åt mig själv. Nu när jag kom ut till stallet igen, gav de mig bara en snabb blick över boxkanten och dök sen ner med huvudet i höet igen. Inifrån Silvers box hördes ljudet av en ryktborste och ryktskrapa i flitig användning. Det förvånade mig litet, för jag hade inte väntat mig att Ann skulle vara uppe och i stallet så tidigt en vanlig lördagsmorgon, när hon var ledig från skolan och hade chansen att sova lite längre. Fast det här var förstås ingen vanlig lördagsmorgon ...

"Hej, vad du är tidig idag!" sa jag till min lilla hästskötare. "Varför är du inte hemma och sover?"

"Sss, aldrig", protesterade Ann och fortsatte försiktigt: "Jag hoppas att det inte gjorde något att jag började rykta innan du kom? Jag ville bara att han skulle bli extra fin idag ..."

"Rykta på du bara", sa jag. "Det är bara bra för då hinner jag kanske borsta av Siboney lite också innan Hasse kommer."

Jag gav min silverglänsande ponny en klapp i förbifarten, plockade ner en rotborste från hyllan och gick bort till den andra boxen, där fölet stod och åt och tydligt visade att hon inte ville bli störd. Hon la öronen bakåt och smällde ihop

tänderna i luften när jag kom. Bekymrad började jag borsta henne med lugna regelbundna tag. Då och då fick jag snabbt hoppa undan för hennes bakhovar, som ilsket flög i luften, men det var jag så van vid nu, att jag knappt tänkte på det.

Siboney var en besvikelse. Det var lika bra att erkänna det. Jag brydde mig inte så mycket om hennes dåliga humör, även om det var nedslående att konstatera att vänlighet och tålamod inte hade någon som helst verkan. Siboney var och förblev sur och ettrig.

Inte heller brydde jag mig om att hon såg ganska lustig ut med sina långa flappande åsneöron och sin roliga vita snopp mitt mellan näsborrarna, och underbettet som gav henne ett så tjurigt utseende. Det verkliga problemet var att hon inte tycktes växa som hon skulle. Mager och ynkelig hade hon varit när hon föddes, och mager och ynkelig var hon fortfarande. Tussig och tovig såg hon ut också, det blev liksom ingen glans i den mörkbruna hårremmen, hur jag än borstade och ryktade. Jag måste bestämt ta hem veterinären, tänkte jag bekymrat. Så här kunde det inte få fortsätta.

Jag kom ihåg hur jag hade längtat efter att Gazelle, det vackra, gråa stoet, skulle föla, och hur lycklig jag varit när lilla Siboney föddes. Då hade jag förstås tänkt mig att hon skulle växa upp till en pigg och trevlig unghäst, lite tuff och besvärlig kanske, men ändå! Vad jag inte hade väntat mig var en sur och ilsken liten häst, som aldrig visade någon glädje över att komma ut på en promenad eller någon nyfikenhet på livet som andra unghästar. Hon måste vara sjuk på något vis, tänkte jag oroligt. Det var nog bäst att jag ringde till veterinären i veckan i alla fall ...

”Nu kan jag inte få Silver blankare!” sa Ann och visade på stövränderna på stallgolvet. ”Fast han är lite gul på ena bakbenet.”

”Det kan inte hjälpas”, sa jag, ”det går i alla fall inte att rykta bort.”

Jag tog ner min gamla sköna Passiersadel som jag köpt begagnad för flera år sedan, och gjorde snabbt i ordning Silver. Ann stod och såg på med längtan i blicken, och när jag ledde ut honom sa hon: ”Vad du är lycklig som får hoppa!”

Just då svängde Hasses dieseldundrande Mercedes in på gården, så jag svarade just inte på det. I stället sa jag snabbt, i det jag kastade över tyglarna till Ann:

”Du, vill du hålla i här en stund, jag måste gå och kolla om dom andra är klara!”

Jag småsprang över stallplanen, hejade på Hasse som hastigast och smet in genom dörren till det stora stallet, där ridskolehästarna stod.

”Ni kan ta ut hästarna nu, om ni är klara, för Hasse har kommit!” ropade jag i dörröppningen. Kicki som med stor energi stod och gnodde med en rotborste under magen på stallets fjording, Skarpheden, tittade förskräckt upp, röd i ansiktet av ansträngningen, och sa med en flämtning:

”Och jag som bara har hunnit med ena sidan, och titta så han ser ut under magen! Ursmutsig! Och så börjar han bli långhårig till råga på eländet, så det tar jättelång tid att rykta honom blank.”

”Ta ut honom som han är, han får duga”, sa jag och granskade den starka lilla hästen. ”Men du, börjar han inte bli väl rultig?”

Kicki suckade lite och strök undan en hårslinga som sluppit ur den kastanjebruna flätan.